

KONVENCIJA BROJ 19

O JEDNAKOM TRETMANU U POGLEDU OBEŠTEĆENJA NESREĆNIH SLUČAJEVA PRI RADU, 1925. god.

Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada, koju je u Ženevi sazvao Administrativni savjet Međunarodnog ureda rada i koja se sastala 19. juna 1925. god. na svom sedmom zasjedanju, budući da je odlučila da usvoji izvjesne prijedloge koji se odnose na na jednak tretman u pogledu u pogledu obeštećenja nesrećnih slučajeva pri radu, pitanje koje je sačinjavalo drugu tačku dnevnog reda zasijedanja, i budući da je odlučila da ti prijedlozi dobiju formu Međunarodne konvencije, usvaja dana 5. jula 1925. god. sljedeću konvenciju, koja će biti nazvana Konvencija o jednakom tretmanu u pogledu obeštećenja nesrećnih slučajeva pri radu, 1925. god., na ratifikaciju državama članicama Međunarodne organizacije rada, a u skladu sa odredbama Ustava Međunarodne organizacije rada:

Član 1.

1. Svaka država članica Međunarodne organizacije rada, koja ratifikuju ovu konvenciju, obavezuje se da će primijeniti, na državljane svake druge države članice koja je ratifikovala navedenu konvenciju, koji bi bili žrtva nesrećnih slučajeva pri radu na njenoj teritoriji, ili na njihove nasljednike, isti tretman koji primjenjuje na svoje državljane u pogledu obeštećenja nesrećnih slučajeva pri radu.

2. Ova jednakost tretmana biće osigurana stranim radnicima i njihovim nasljednicima bez ikakvih uslova u vezi s mjestom prebivališta. Što se tiče plaćanja, koja bi jedna država članica ili njeni državljani imali da izvrše izvan teritorije te države članice, na osnovu navedenog principa, biće, ukoliko to bude potrebno, regulisane potrebne mjere, naročitim sporazumima zaključenim sa zainteresovanim državama članicama.

Član 2.

Obeštećenje nesrećnih slučajeva pri radu, koji bi se dogodili radnicima zaposlenim, privremeno ili s prekidom, na teritoriji jedne države članice u ime preduzeća koje je na teritoriji druge države članice, može se predvidjeti specijalnim sporazumom između zainteresovanih država članica, tako što će se primijeniti zakonodavstvo druge države članice.

Član 3.

Države članice, koje ratifikuju ovu konvenciju i kod kojih ne postoji sistem obeštećenja ili osiguranja nesrećnih slučajeva pri radu, uspostavljaju takav sistem u roku od tri godine od dana njihove ratifikacije konvencije.

Član 4.

Države članice koje ratifikuju ovu konvenciju, obavezuju se da će jedna drugoj pružiti pomoć u cilju olakšanja njezine primjene, kao i sprovođenja njihovih odgovarajućih zakona i uredbama za obeštećenja nesrećnih slučajeva pri radu i da će o tome informisati Međunarodni ured rada, koji će ostale zainteresovane države članice obavijestiti o svakoj izmjeni u zakonu i uredbama, koji su na snazi za obeštećenje nesrećnih slučajeva pri radu.

Član 5.

Formalne ratifikacije ove konvencije, u skladu sa uslovima navedenim u Ustavu Međunarodne organizacije rada, biće dostavljene generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji će ih registrovati.

Član 6.

1. Ova konvencija stupa na snagu nakon što generalni direktor registruje ratifikacije dvije države članice.

2. Konvencija je obavezna samo za one države članice Međunarodne organizacije rada čiju je ratifikaciju registrovao generalni direktor.

3. Poslije toga, ova konvencija stupa na snagu za svaku državu članicu, od datuma registrovanja njene ratifikacije.

Član 7.

Nakon što Međunarodni ured rada registruje ratifikaciju dvije države članice Međunarodne organizacije rada, generalni direktor Međunarodnog ureda rada će o tome obavijestiti sve države članice Međunarodne organizacije rada. On će ih isto tako obavijestiti o registraciji ratifikacija koje su mu nakon toga dostavile države članice Organizacije.

Član 8.

Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju obavezuje se da će primjenjivati odredbe iz članova 1., 2., 3. i 4. najkasnije od 01. januara 1927. god. i da će poduzeti sve potrebne radnje kako bi ove odredbe bile efektivne.

Član 9.

Svaka država članica Međunarodne organizacije rada koja ratifikuje ovu konvenciju obavezuje se da će je primjenjivati na svoje kolonije, posjede i protektorate, saglasno odredbama člana 35. Ustava Međunarodne organizacije rada.

Član 10.

Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju može je, po isteku desetogodišnjeg perioda od njenog prvobitnog stupanja na snagu, otkazati aktom koji se dostavlja generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji ga registruje. Otkaz stupa na snagu po isteku godinu dana od registracije akta o otkazivanju.

Član 11.

Kad god to smatra nužnim, Administrativni savjet Međunarodnog ureda rada podnosi Generalnoj konferenciji izvještaj o primjeni ove konvencije i razmatra da li je potrebno na dnevni red konferencije staviti pitanja njene potpune ili djelimične revizije.

Član 12.

Tekstovi ove konvencije na francuskom i engleskom jeziku su jednako punovažni.

Primjedba:

Ustav: član 35. Ustava Međunarodne organizacije rada